

A LEGOLCSÓBB MAGYAR ELCZLAP. — FELELŐS SZERKESZTŐJE: A ZÖLD ÖRDÖG.

Kiadó tulajdonos:

BARTALITS IMRE.

MEGJELENIK HAVONKÉNT KÉTSZER,
a hó 1-jén és 16-án.

ELŐFIZETÉS ÁR:
Egész évre 2 frt.
Fél évre 1 frt.
Egyes szám ára 10 kr.

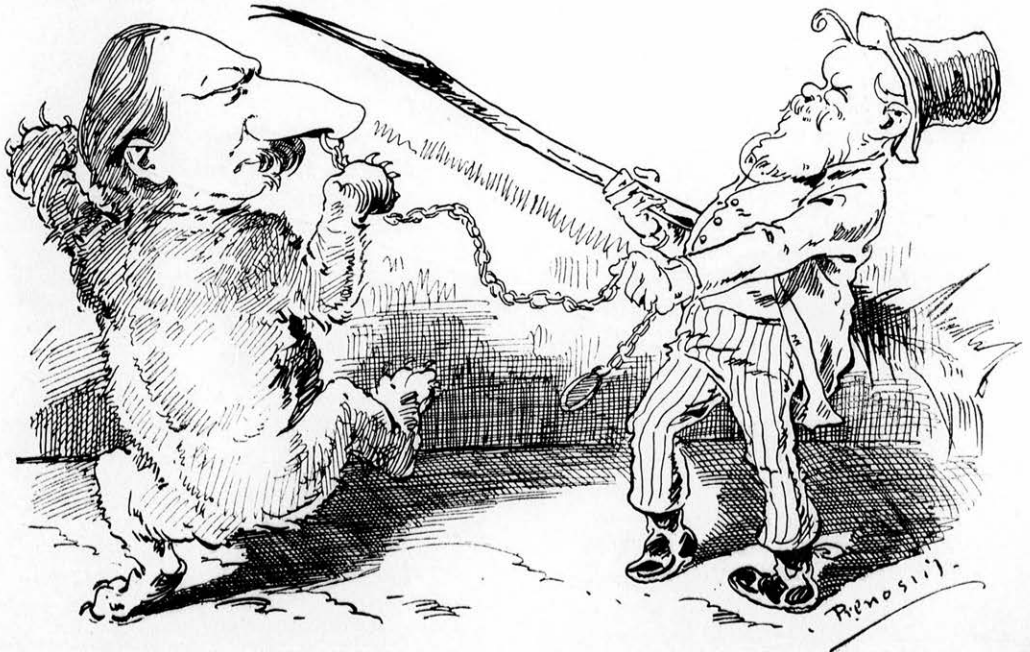
Szerkesztőség és kiadóhivatal:

BUDAPEST,

VIII. Eszterházy-utca 12. sz.

HIRHEDT SAKTEREK ARCZKÉPEI.

IV.

PULSZKY FERENCZ.

(Képpel az első oldalon.)

A budapesti német sakterlapok vezércikk írója, a ki már régóta dörmög az antiszemitizmus ellen. Érveit, irányát és gondolkozásmodját a múzeum régiség osztályának lomtárából szedezeti össze, czikkeiket csakis az avult holmikát méltányolni tudó handléknak írja. Fél hogy a rendőrség egészségügyi osztálya termekeit emészthetelenség miatt eltalálná kobozni, mihelyt a keresztény piacokon is meg merne velők jelenni. A saját egyénisége és tehetsége iránt úgy látszik sehogy sincs tisztában, mert ő azt hiszi magáról, hogy vén csataló, a kire már mindenki átáll felülni, pedig hát Bródi Lipót a Neues Pester Journal szerkesztője, a ki rendszeren az orránál fogva vezeti, találta el igazán, hogy voltaképen ki és mi ő, s nem is mulasztja el, a mikor csak szerét ejtheti, hogy előfizetőinek mutogassa. Jelen képünk egészen Bródi Lipót felfogása alapján készült. Mi azonban őt nem nézzük egyébbnek, mint a megtestesült magyar Dünannának, kinek a hazai állapotokról épen annyi helyes fogalmai vannak, mint az igazi operettebeli Dünannának Velenczéről. Bármennyire meggyőzzék őt a körülmények a hazai antiszemitizmus létjogosultságáról, egyet trombitál a fülebe Bródi, s már kész minden ellenkezőt vakon elhinni, s homlokkal neki rohanni az igazság márvány oszlopának. Beszélük, hogy egy leginkább zsidókból alakult szabadkő-

mives páholynak ő a nagy kalapácsca, s a sakterlapokban azért kalapálnak vele annyszor a zsidók. Mi elhisszük, bár ugyan nem értjük, hogy miért kelljen épen egy szabadkőműves páholy kalapácsának az üllőjeül az antiszemitizmust kijelölni, a mely antiszemitizmus hazánkban nem jelent mást, mint az ország, a magyarság megmentését és a leigázott ipar s kereskedelem kiszabadítását a zsidó körmök közül. Szóval hazánkban az antiszemitizmus ugyanegy a tiszta szabadság fogalmával. A szabadkőműves páholyok vajjon lehetnek e ellenségei a szabadságnak? De végre is legyen bár Pulszky Ferencz akkora kalapács, hogy a zsidók százezrei kelljenek a mozgásba hozásához, még sem üthet akkorát, hogy kiüsse a magyarok sziveből a hazaszeretetet, mely minden lépten nyomon azt diktálja, hogy a zsidóság nyúge alól kell mielőbb kiszabadulnunk, hogy azután minden további nehézség nélkül munkálkodhassunk Magyarországot felvirágoztatásán. Pulszky Ferencz úr maradjon meg továbbra is azon hitében, hogy a zsidó nyúge és zsidó politika az egyedül üdvözítő, s üdvözíttesse vele maga magát, dörmögjön bár napoként a zsidók érdekében, s táncolja el zsidókat gyönyörkötető eszmetánczait, mi ezentúl se fogunk rá csöppet se hederíteni, átadjuk őt egészen Bródinak, használja ki a saját sakter előfizetőinek a kedvtelésére.

ELVTÁRSAINKHOZ.

*Antiszemita polgártársaink!
Kiket korholnak úton-útfelen,
A' miért nem boldogulhat oly könnyen
Hazánkban többé a zsidó elem.
Legyetek büszkék elveitekre,
És antiszemita nevetekre!*

*Rátok fog a setétség most mindent,
Jellemtelen s bolondnak elnevez,
Majd üszteget sötétebb jövővel.
Ámde soha el ne riasszon ez.
Legyetek büszkék elveitekre,
És antiszemita nevetekre!*

*Fel a zászlót! Lobogjon magasan!
Szentebb ügyért már rég nem lobogott.
Hogyha bátran kiléptek a sikra,
Elpárolog a ronda had legott.
Legyetek büszkék elveitekre,
És antiszemita nevetekre!*

*Ti vagytok hivatalva rendezni azt,
Mit mások mindég csak ígértének:
Hogy majd sorsunkon is javítva lesz.
Elfogyhatott már a türelmetek.
Legyetek büszkék elveitekre
És antiszemita nevetekre!*

*Sok ellenségeitek lesz az útból eltolt
Szereplő emberkéek táborában.
Ámde mindenfelé csak tisztelet
Lesz részetek e szegény hazában.
Legyetek büszkék elveitekre
És antiszemita nevetekre!*

*Mondják, hogy az antiszemitizmus
Kizárja az igaz szabadságot.
Mit ér az olyan minálunk, a mely
Gazdaggá teszi a zsidóságot!?
Legyetek büszkék elveitekre
És antiszemita nevetekre!*

*Mi a szabadságot úgy óhajtjuk,
Hogy az ne csak zsidónak viruljon,
Hanem a magyar is hazájában
Néha kissé boldogulni tudjon.
Legyetek büszkék elveitekre
És antiszemita nevetekre.*

*Dobáljon bár sárral a kajánság
Nevezzenek szedett-vedett népnek
Gúnyoljanak! Ne bántson még az se,
Hogy ha mindjárt zúznak, vágznak, lépnek.
Gondoljatok szent elveitekre,
S legyetek büszkék a nevetekre!*

Siszphülver Náci oraság vadászkalandjai.

— The osszony! Mit hozol nekhem a the khezden?

— Nü nem látolsz? Edj level!

— Postán djütte mogát?

— Nem biz' az, a the boráthod a szolgabiró ór küldthe.

— Mit beszéls nekhem össze-vissza? Hodjan valna a szolgabiró az én borát?

— Hiszen a moltkor is edjütt voltatok vadászni.

— Igen ám, de akkor a rosztopenin helyett vele megitatott bodai kheserüvizért bizmosan megtalálta rám haragodni, hodj aligha fog velem beszélni thübbet, most is irathott nekhem levelet, mert nem okart személyesen érintkezni; valami khüllemetlenség khüldött a nyakamra ebben a levélben, talán adóintést, vadj valami iskolaépítésrei adakozás ivét köldhette hozzám, csopa bosszúból.

— Ne hidd the azt, nem olyan roszt ember az a szolgabiró. Nesze fogd a levelét, törd fel a pecsétet, és olvasd el fenhangan, had thodjam én is, mit ír hozzánk?

Siszphülver feltöri a levelet és olvassa:

„Nagyságos Sziszphülver úr!”

— Mit? Najdságos? Lásd milyen derék ember az a szolgabiró? Mennyire todja, hodj micsoda czim dokál nekhed, a ki már elég gazdag vadj arra, hodj a földbirtokhodból is megélj, és az idődet vadász-

tokkal thülthesd. Mai naptól fogva hivatalosan vadj elismerve najdságos órnak!

— No csak hallgass the osszony! Nem todhatod előre, mi süli khi mogát a levélből? Hát ha azzal a czimmel valami adakozásra akharja minkhet megnyerni? Hamis edj goj az a szolgabiró! De hallgasd thovább:

„Mióta nyúlra, meg fogolyra vadászni nem szabad, képzelem, mennyire unhatja magát.”

— Hát mióta nem szabad azokra vadászni?

— Február elseje óta, azért is nem vettem mostanában phoskát a khezembe.

— No lám! Én pedig azt hittem, s már örültem is neki, hodj megdjütt az eszed.

— Osszony! Azt mondom nekhed, ne ócsárold a the férjedet mert meglásd, hogy még egykor hires vadász lesz belüle, a ki edj medve, vadj oroszlának is khiáll.

— De már azt magam is szeretném látni!

— Mit? Thalán khételkedsz a bátorságomban?

— Hiszen, ha a multkhor edj róka is megtudott csüfolni, hát még edj medve, vadj oroszlán?!

— Igen ám, de thübbé nem hozok haza semmi-féle vadállatot a hátamon. Sőt még nyulat sem! Annak is van foga.

— No, no, csak azért vidjazzál mogadra! De olvasd hát el a levelet.

Siszphülver olvas:

„Mikor ön már is egy valóságos Nimród, nem akarván épen szent Huberthez hasonlítani.”

— Lásd osszony!?! Ezek az orak is a vadászat által lettek hiresekké.

„Nekem is szenvedelyem a vadászat, s azért ragadom meg az alkalmat arra, hogy e vadászati holtidény alatt, legalább kártékony és veszedelmes vadakat pusztithassak. Különösen ma nyílt rá fényes alkalom. A birtokom mellett elvonuló országuton egy vándorló manazseriástól megszökött a tigris. A környékbeli gazdák már mind fegyvert fogtak. Ezt a veszedelmes fenevadat mindenáron még ma el kell pusztitanunk. Egy nap alatt is irtóztató károkat tehet. Sőt még az emberek élete sincs töle biztonságban. A nádist, melyben meghuzta magát, őriztetem. Számítok rá, hogy nagyságod levelem vétele után azonnal sietni fog hozzám fegyveresen. Ha nincs szatymája, vagy golyója, azzal majd ellátom én, csak löpört hozzon, meg a vadászebét.”

— Osszony! Estére jó vacsorával várj.

— Jaj az istenért csak nem mégysz el?!

— De bizony, csak elmegyek. Megmotatom nekhed, hodj én báthor ember vadjok!

— Hiszen én azt csak thréfából mondtham az imént. Elhiszem én, hodj báthor ember vadj.

— Igen, de én mások előtt is megakarom motatni. Ne is ellenkhezél velem, mert khülönbem mogam állok khi a khész veszedelemnek. Hozd el az ujonat uj szarvasbőr nadrágot, azt épen vodászatokra csináltattam.

— Azt hiszed talón, hogy abba a vadállat nem bir beleharapni? Én érzem, hodj théged még ebben a nadrágban valami baj ér.

— Miért felthed the mindég az én nadrágomat? Mintha bizony az volna az én Achilles sarkam?

— Mert a multkor is ott kaptál ki a vigyázatlanságodért.

— Igen ám, de azóta én is okosodtam.

— Viszel valamit magaddal?

— Csupán a khotyámat. Az én hűséges Dianámát. Lásd már ű is nevezetesség khezd lenni. A szolgabíró levélben invitálja meg a vadászatra. The fogod édes Diannám kihajtani a veszedelmes vodállatot a nádasból, s ezért khapsz edj thál csibecsontot, a gozdád meg phűff!!! Meglüvi és khopja mogát szép feleségthül edj czvikipuszi. Jól vocsora a khöz-birtokosságthul a tiszteletére ünnepe, a hirdlapokban najd dicséret és tholán a medje fűispánja fülterjesztésire edj közszolgálati érdemrend.

— No már azért khedves Náczikám csakodjan elmenj!

— Ugy-e? Lásd thodtham én azt, hodj még magad fogsz khöldeni. Ilyen fényes alkalhom nem is edjhamar fog máskhor khinálkhozni. Azért nem szabad elmolasztani. Phá! Adjál edj csók és én már medjek.

Siszphülver uraság távozott. A neje pedig megrendelte a számára a jó vacsorát. Estefelé maga segített a cselédnek felteríteni, s azután kiült a ház elé, várva férjének diadalmas hazajöttét.

Nem is sokáig kellett rá várakoznia.

Az ispán hozta haza kutyástul együtt kocsin, a me'yről alig birt leszállni, annyira elhagyta az ereje, s mikor már leszállt is, remegő lábain csak lassan birt a nejeig elvánszorogni, a kit alig üdvözölt, hanem csak azt kereste, hogy mielőbb egy üres karosszékbe vetesse magát. Az arca fel volt az ijedségtől dulva s a haja rendetlenül lógott le a homlokán, meg a füleinél.

— Mi lelt az istenért!? — kérdé Siszhülverné.

— No, nekhem udjan beadott a thigrincs!

— Thalán megharapott?

— Azt nem cselekedhte; hanem jó előérzeted volt osszony! Csakodjan vége van a szarvasbőr nadrágomnak.

— Nem látok rajta semmi változást.

— Igen ám, de belül!

— Szólj, mi thörtént?

— Mikhor a nádasht khörül álltuk, a szolgabíró a khotyákkal megkherülte az ingoványt, hodj majd szembe fogja nekünk a vadállatot hajtani. Mi csak vártunk, vártunk edj darab ideig, már már azt hitük, hogy talán nincs is benne a thigrincs és khülönösen én báthorságot véve magamnak, khüzel mentem a nádashoz. Mikor edjszerre csak mindenfelől lármázni kkezdk, hodj vidjázson Siszhülver, mert a thigrincs epen feleje tart. Oda nézek a merre integetnek, s ime csakudjan rémulve látom, hogy a thigrincs edjenesen nekhem thart. A najd sárga cskok miatt alig vehettem ki jól a testét a nádas mellett, de azért mégis ráttüztem. A thigrincs oda sem nézett a lüvésnek, hanem djütt felém. Sietve thöltöttem, s mire hat lépésnyire volt már hozzám, ujra ráthüztem. Megint elhibáztam, s ekkor edj percz alatt elkhészültem a halálra. Lerodjtam a fhüldre

ijedtemben és imádkhozni khezdtem. Már csak abban biztam, hogy a szomszédaim még sem fognak egészen széttegni hadjni. A khövetkezid perczben a vadállat már ott volt a fejemnél és khépzeld csak mit csinált?

— Jaj! Khezdte udje a véredet színi?

— Nem biz az, hanem a farkát csóválta.

— Azt hitte, hodj a gazdája vadj?

— Hát persze hodj azt! Mert hiszen az én khotyám a Dianna volt, sárga cskokkal szépen kifestve.

— No hála istennek! Igy hát nekhed nem thürtént semmi bajod?

— Csak az, hodj mára nem khüll budai khese rüviz. A rosztopcsinért visszaadott nekhem a szolgabíró.

A zsidóiskolából.

Tanító: Ird föl te jerek a saját nevedet a tháblára.

Tanítvány: A khüröszt nevetem is?

Tanító: Thodd meg the jerek, hodj nekhed nincs khüröszt neved, mert nem vadj khesztény.

Tanítvány: Hát akkor mit irjak fel?

Tanító: A sakternevedet.

Kit ér a büntetés.

Hárman valának a sakterek

És Spangáké is három.

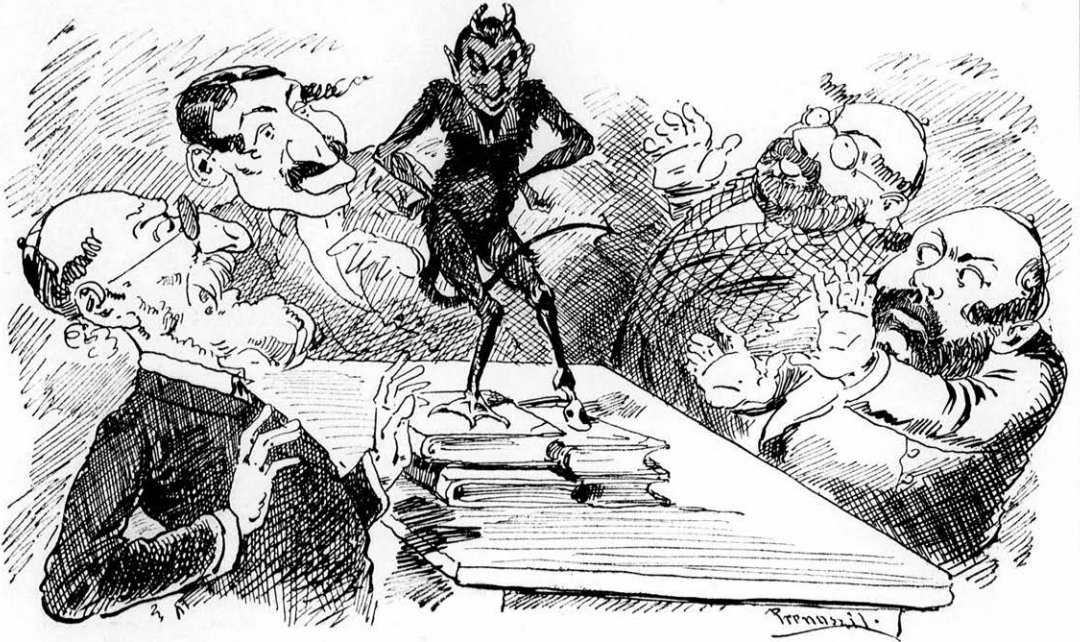
Mig emezeket a levegőbe

Jól felmagasztalák,

Addig amazoknak szabadon,

Nyitva az egész világ!

Rabbi gyűlés Budapestén.

Mind orthodoxok ők,
És mind rabbinerek.
Kivált az elnökük,
Az fájn egy gyerek.

Kimondja vakmerőn
Had hallja a világ,
Hogy mint gonoszoknak
Az antiszemiták.

Szavuk csak ráfogás!
Ártatlan a zsidó,
Mert im a vallásuk
Egézzen tiszta, jó.

Büszkén mutat oda
A nagy bibliára.
Kinek van ellene
Bármilyen kifogása?

Anyja az majd minden
Egyéb vallásoknak,
Ilyent csak egykönnyen
Nem kifogásolnak?

Már pedig a zsidó
Mindent ebből merit,
Ki meri hát szólni
Vallás erkölceit?

És a mint így dörög
Nemes haragjában,
Majd hanyatt vágódik
Rémlátomásában.

Mert im a zöld ördög
Ott ül a könyveken,
Hogy azokra egy kis
Észrevételet tegyen.

Tisztelt barátaim!
Szólott a rabikhoz.
Volna megjegyzésem
Ehhez a dologhoz.

Hogy hivatéknek
Tiszta a vallása,
Az ellen senkinek
Nincsen kifogása.

De hogy követik-e?
Azt nem tekintitek,
S hogy mást cselekesznek
A ti hivaték.

Mert a mi irva van
Az magában semmi,
Ha azt a zsidó nem
Tartozik követni.

Jertek Blau Katzba,
Vagy a börzére el;
Nézzétek, hogy ottan
Mit mivel izrael?

Avagy vidékeken
Borral, pálinkával,
S nagy kamatra adott
Furcsa váltócskával,

Aztán mondjátok, hogy
Valláserkölcsé: kincs;
Vallása jó lehet...
Ámde erkölcsé nincs.

ZSIDÓ PEGÁZUS.

I.

Handlé váltam nem régenten,
Fütyörészve az út szélén,
De most fáint oraság vadjok,
Birtokaim igen nadjok.

Kithül rondjot cserélgettem,
Batyu, sippal tartva éltem,
Mosthan ajtómon khönyörög,
S pénzért esd a szegény ördög.

Adokh nekhi! Jönnék mások,
Majd kis urak, majd mágnások,
Megadják, ha nyilik ajtó,
S megjelen a végrehajtó.

Ha ők fogynak, én meghizom,
A váltócskámba bizom;
Ebbül lesz a pénz a birtok,
S örülök ha goimt irthok.

Atque.

II.

Mond Mózsikhán hodjan thodolsz
Khürösztény lány szeretni?
Pholgárbházasság megszünte,
Udj sem lehet elvenni

Aztán hozzá thodod hodjan
Jártham én nem régiben,
Mikhör én a szomszéd lányát
Örülésg szerettem.

Fenster promenadot adtham,
S ime edjik pillanat
Mosogató folyadékkal
Ünthötték le nyakamat.

És gondold csak, ki volt az, ki
Igy megosúfolt engemet?
A szépséges szomszéd leány,
Ki elvette szívemet.

— Azért Mózi! véd elmédbe
Szerencsétlen esethem,
Biztosítlak khürösztény lány,
Udj sem szeret — sohasem!

Pálóczy József.

Egyenlőség.

A zsidó központi iroda éveken át gyülesezik, sőt mi több, titkon és nyíltan működik, pedig sem a gyüleseit be nem jelentette, sem nem engedélyezett társulat. Még sem vett róla a rendőrség tudomást mai napig sem. Hja azoknak minden szabad! A szegény antisemitákat pedig, ha csak hároman összejönnek is poharat kocintani, már birságolják.

Ezt hát úgy köll vönni:
Röndnek muszáj lönni!
A körösztény! a zsidóért
Szerte-szét köll szönni.

Igaz történet.

Nem rég történt velem, hogy egyik dunántúli városban, mint tanítójelölt, véletlenül egy özvegy zsidó asszonnyal ismerkedtem meg, kinek négy hajadon leánya a legnagyobb készséggel menne férjhez, csak vinnék.

Én, tekintve szülőim anyagi helyzetét, oda lettem utalva, hogy távol tőlük saját keresményimből tartsam fönn magamat. A zsidó asszony ezt tudva, egy 13 éves leánya mellé meghitt házi tanítól.

Egy este megjelentem a háznál.

A legbarátságosabb fogadtatásban részesültem, Rebeka egyik leánya elég szemtelen volt első találkozásunkkor karját az enyémbe öltetni. Száli, Háni, Berta, ezek meg oly utálatos nyifogást vittek véghez, hogy már arra a lépésre határoztam el magamat, hogy távozzom, de egy belépő esinos alak miatt azt mégsem tevék. Később tudtam meg, hogy e feltünően szép fiatal hölgy csak egy szegény keresztevény varró leány, ki munkáért jött. Beszélgetésünk fonaltól egészen e hölgyhöz irányítam, már csak azért is, hogy a zsidókkal társalgást kerüljem. (Mert megvallva, biz én utálok őket.)

A varróleányka készült haza, mert jordánaink látva érdeklődésemet, feltünően szemtelenül viselték magukat. — Boszút hogy álljanak?! Ez lehetett gondolatuk főtárgya, mi a következő pillanatban ki is tünt, mert az asszony a varrónőhöz irányítva beszédét így szólott:

„Khérem már másnak adtam a munkhát, mert moltkhor rosz volt. Még hiányzott is belüle.

A varrónő arca lángolni kezdett s nemes haraggal az ajtót becsapva e szavakkal távozott: „Szemtelen zsidó!”

Most az egyszer én szerettem volna sakter lenni. De csak türtem, várva, mi történik velem? . . .

Kevés idő mulván a legszebbik leány (pedig ez is elég rüt volt) egy tányérban ludstítet hozott s megkínált. Én gondolám magamban zsidónál egymem? De már nem teszem! Nem is fogadtam el. Az idő 8-ra járt, készültem haza. A novemberi hosszú esték egyikén történt ez, ép a polgári házasság kérdésének idejében, nem csoda tehát, ha erről kezdtek kérdősködni. Mi jót tudok felőle? jó lesz-e? szeretném-e, ha létrejönne? Válaszomat elég röviden adám; ugyanis: több eszük van a firendeknek, jobban szívükön hordozzák a kereszténység feltünő fennállását, mintsem megszavaznák a polgári házasságot; aztán ha meg is lenne, én mint antisemita fiatal ember, zsidóleányt millióért sem vennék nőül.

Oda lett a becsület! Távozzom kelle. Könyvemet azonban ott feledtem. Midőn másnap érte küldtem, azt izenték vissza, hogy én zálogban hagytam ott.

Igy bannak a kereszténnyel a zsidók.

Pálóczy József.

Kortés nóta.

Mit kérdeitek: mit akarunk?
 Hogy a zsidókra vakarunk.
 Sajnáljátok talán őket?
 A rajtunk ingyen élőket?
 Amha tetszik, kedvetekre
 Öleljétek kebletekre,
 Nem törődünk mi vele;
 De a színnel... ki vele!

Lássuk azt, hogy kit választunk,
 S bizalmunkkal elárasztunk,
 Olyat-e, ki hűn velünk tart?
 S megbecsüli majd a magyart?
 Vagy tán zsidókat támogat?
 Olyanoknak itt nem, virad!
 Tiszta legyen kebele,
 És a színnel... ki vele!

Hogy ha kell, mindég helyt állunk,
 Zsákba macskát nem vásárlunk,
 Szívünk lelkünk nyílt s egyenes
 Elvtakarót sosem keres;
 Jelöltünk is hátor legyen
 A hogy beszél, úgy is legyen.
 Am a színnel... ki vele!
 Mert különben le vele.

Az ötvösmű kiállítás helyiségében.

Jakab. Röstelem, hogy a mi gazdag népünk-
 ből senki sem állított ki semmi arany-ezüst neműt.

Mózes. Thodod mit? En helyrehozom a mu-
 lasztást és állítok khi olyan aranyat, meg ezüstöt,
 a milyen még nincs a khatalógusban.

Jakab. Ugyan mit thodnál te rongyszedű
 léthedre kiállítani?

Mózes. Nehány arany halat megy egy pár fűrt
 ezüst hajszálat.

Wahrmann. Veszed-e észre, hogy a zsidóság
 távol maradt a kiállítástól?

Falk. Ugyan miért is állítottak volna ki azok
 itt? Mikor a feleségeik naponként produkálják az
 ötvösmű kiállítást.

Wahrmann. De lehet annak egyéb oka is.

Falk. Ugyan mi?

Wahrmann. Könnyen rájöhettek volna az
 asszonyok a férjeik turpisságára, lévén az a sok csil-
 logó portéka legnagyobb részben hamis.

Jakab. The Mózes! Ezek a kheresztények
 mégis csak udvarias emberek. Látták, hogy a zsidó-
 ság nem akar kirukkolni a khincseivel, hát űk ren-
 deztek a zsidó művekből külön kiállítást.

Mózes. Hol?

Jakab. Nézd! Itt az ötödik teremben a ki-
 lenezedik szekrény tartalmát.

Mózes. Hát az ott mind zsidó ötvösök munkái?

Jakab. Kétségkívül

Mózes. És miből janitod, hodj zsidók csinálták?

Jakab. A felirásból.

Mózes. Hiszen ott nem áll az, hogy zsidó!

Jakab. Nem ám!... Csopán annyi, hogy
 hamisítványok.

Jakab. Nézd csak Mózes azt a nagy pásztor-
 botot, az valami gazdag páspöké lehet.

Mózes. Ugyan miért csináltattot az magának
 ilyen nagy és súlyos botot?

Jakab. Ne khérdezd, mert nagyon rosszat
 thalálok sejtteni.

Mózes. Csak nem gondolod, hogy a szekrény-
 ből ki akarom húzni?

Jakab. Azt nem! De azt igen, hogy az a
 páspök ezt a botot ebben az antiszemita világban a
 mi hátunkra khészíttette!

KÖSER-LANT.

EGY SZÓ MIATT.

Ha meg vesz majd a halálos fagy,
 És fekszem némán, hidegen,
 Szakhállós vénék forgolódnak
 Majd „cziczisz“-szekkel körülem.

Morognak nyelvcsicsakló szókhat.
 Szakhállukat billegetik!
 Oly forcsa mindez! Uzorsáphéncz
 Csörög majd a zsebükbe nekkih.

Föltöltzhetnek szép fehérbe,
 Habár lelkhem fekhete tó,
 S ajánlnak Jehova khegyébe,
 Oh el khel a protekció!

És hozzám hajol a legvénebb,
 S fölembe sugná a jeligét,
 Mely nélkülül a lélek soha
 Sem láthatja Isthen egét.

Oh de maga a szent rabbi se
 Érthi, a jelszót: „becsület“, fogadok
 S én egy árva szó miatt
 A menybe be nem juthatok.

Sémi hymnus.

Mózes, jűj el miértünk!
Bolloguljon a népünk.
Hozzál edj kis gazdagság,
Fordítsd el az igazság.

Népünket ne érje baj,
Pusztuljon a magyar faj.
Pannónia mezején
Zsidó ledjen a legény.

Adjál a mi khiváság
Tedd, hodj Rothschild oraság
Ledjen edj fejedelem
Mit „Goldkrone“ a fejen.

Herr fűan Sparmann miniszter,
Karl Útvös a sakter,
Maxi Falk, mint edj baron
űljön gűrbén a lovon.

Bródi ledjen khopitány
Pholszky nőjűn az orrán;
Thátélében Mezei! . . .
Jűjűn meg már az eszi.

Gójnak ledjen megváltó!
Nálunk meg az ű váltó.
Thűbbet ér az minekhűnk,
Orak akkor mi leszűnk.

U. J. A talány igen ügyes és miután tapasztaljuk hogy tisztelt előfizetőink örömet foglalkoznak a megfejtéssel, kérünk mások is az ilyenekből. — **Csutura.** A hoppon maradt zsidó története bár jól van elmesélve, de nem űti meg annyiban a mértéket, a mennyiben az ilyes tréfa igen gyakori eset az életben; igaz ugyan, hogy mások nem salátával szolták csinálni; no de hát az ugysem sokat változtat a dolgon! Gróf Sándor egy egész bűli közönség't tüntetett el így a saját estélyéről. — **Kugelspietz Dolfi** iajgatása igen sikerűlt paródia volna, ha a többi strófák is így hangzanának:

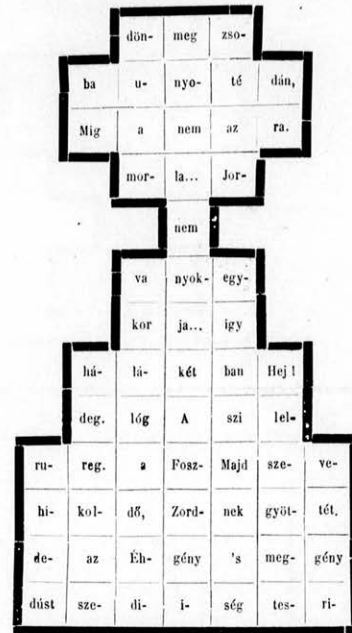
Megrakott az eszemadta,
Ropogott is amint rakta;
Jaj, de hát a sodrófája! . . .
A zsidó azt khi nem állja.

A többi versszakok azonban gyengén foydogálnak. Az egyik sakktalányt félretettük, jó és közölni fogjuk. A másik se rossz, de nagy helyet foglalna el lapunkban. — **Uj egyetemek.** Ne bántuk őket! Még azt találnák mondani, hogy sohase látogattuk, ha e verseket elolvassák. — **Ejnye mi az istennya.** Mi ám! A két végső strófabá úgy beűtűtt, hogy sajnálattal bár, de nem közölhetjük. **Ny. Budán.** A küldemény bevált. Fogadjja baráti és elvtársi kézsorításunkat. — **Atque.** Csak rajta! A kezdet nem rossz. — **Félegyháza.** J. A. Az előfizetési összeget kiadónknak átadtuk. Reménylűnk, hogy azóta már lapunk eddigi számaint megkapták. — **Don Vigole.** Ne feledkezzék meg azért rólunk se.

— **B. J.** Felhívás Tánicsics ügyében a magyar nemzethez! Kívánatának a legjobb akarat mellett sem tehetűnk eleget s a felhívást egész terjedelmében nem közölhetűnk. Legalább is harmadfél oldalt venne el lapunkból. Ámde a legnagyobb készség-tudatjuk előfizetűnkkel, miszerint, ha Tánicsics Mihály részére adakozni óhajtanának, a kegyelet és elismerés adóját sziveskedjenek Bokros József urnak, Budapest Zerge-utca 5. szám bekűldeni. — **Pálóczy.** A vers inkább sikerűlt, mint a próza, melyet tetemesen meg kelle röviditűnk. Remélűnk, hogy a megkezdett úton mindinkább haladni fog, s egyszerre csak mint kész író áll elűnk. Hja, nem csupán tehetség, de gyakorlat is teszi az embert. Mi mindenkor a legjobb akaratű buzdítói leszűnk. — **B. L.** A középső apróság bevált, jűvő számunk hozza.

Antisemita sakktalány.

U, J.-űl.

(Megfejtése a jűvő számban.)

Mult számunkban közűlt talány megfejtése:

Fekete Áron.

A „FÜSTÖLÖ“ HIRDETÉSEI.

Elűfizetési fűlhívás!

Don Vigole, lapunk ismert munkatűrsa, most rendezű sajtű alű humorisztikus novelláinak első gyűjtemenyűt.

SZELLEMI SZALÁMI

czim alatt.

Elűfizetési ára egy kemény flűres, melyet Ziegler Géza névvel kér Sárvűrra (Vasmegeye) kűldeni. A munka aprilisban jelenik meg. Gyűjtűk tiszteletpűddányt kapnak.

Szellemes munkatűrszűnkat mi is ajánlűnk a tisztelt közűn-ség becses figyelműbe!